

[Erik Eriksen.]

valg. Måske ønsker det radikale parti end ikke at blive regeringspartner igen. Det er jo i høj grad forståeligt, hvis dette parti efterhånden må være nået til at sige: nu har vi fået ydmygelser nok.

Man har inddraget striden om ophævelsen af prisstoploven i debatten om det radikale partis fremtidsudsigter, hvad jeg egentlig ikke rigtig er i stand til at forstå, men det har man altså. Fra vor side har vi hele tiden anset denne lovgivning for at være skadelig eller i bedste fald overflødig, men komedien omkring ophævelsen af loven har efter min mening ikke noget direkte politisk sigte. Hvad er der sket? En enig regering havde vedtaget lovens ophævelse, men udentingskræfter modsatte sig ophævelsen, og den højtærede handelsminister såvel som de øvrige radikale ministre slugte også denne kamel. Man vil vide, at de radikale ministre ikke engang underrettede deres gruppe, men jeg ved ikke, hvorvidt det er rigtigt.

Den højtærede handelsminister formåede så kongen til at tilbagekalde den allerede underskrevne kongelige anordning om ophævelsen. Jeg beder undskylde, men der var for mig at se ikke noget helt modigt i de radikale ministres optræden, ikke i mindste måde. Helt modet kom nemlig først, da pressen fik fært af, at den kongelige anordning havde måttet tilbagekalde. Enhver kan gøre sig sine tanker om, hvad der ville være sket, eller rettere sagt, hvad der ikke ville være sket, hvis pressen ikke var kommet imellem. Først da pressen havde nyheden, fik den højtærede handelsminister glorien pudset op. Hele affæren tjener efter min opfattelse kun til at belyse, at stærke udentingskræfter over en bestemmende indflydelse på regeringens politik.

Endvidere er der opstået en højst pinlig strid om regeringens evne og vilje til at holde en given aftale. Det kan ikke nægtes, at denne evne og vilje på Christiansborg i forvejen blev vurderet noget under pari. I de år, jeg har beskæftiget mig med politik, har jeg i hvert fald ikke oplevet noget lignende som det, vi her har oplevet, og jeg tror altså ikke, at man skal lægge andre perspektiver ind i miseren end en ganske almindelig demonstration af samarbejds-vilkårene inden for regeringen, en almindelig tilkendegivelse af den stemning af gen-

sidig mistillid, der råder, og så bør i øvrigt enhver have fornøjelsen af at se, hvorledes man nu fra radikal side taler om en mildelse af prislovgivningen, medens socialdemokraterne nærmest finder, at der er tale om en skærpselse.

Givet er det i hvert fald, at den tillid til erhvervslivet, der skulle være regeringens motiv til ophævelsen, blev helt borte i den almindelige tumult. Man skal jo som bekendt ikke sælge skindet, før bjørnen er skudt, og derfor kan det jo nok undre, at den højtærede landbrugsminister, så vidt jeg har forstået, allerede har kunnet meddele, at hans parti ikke vil samarbejde med venstre efter valget. Det kan ikke siges at være noget nyt for os. Gang på gang har man jo fra den side nægtet at støtte liberale regeringsmuligheder, og det har vi taget til efterretning.

Jeg har med disse ord søgt realistisk at vurdere den siddende regerings evner og forudsætninger for at formidle det samarbejde, som er nødvendigt, hvis en række påtrængende opgaver skal finde en forsvarelig løsning. Hele mit partis placering i dansk politik gør, at vi ikke kan affinde os med, at store opgaver forsømmes eller udsættes for skinløsninger. Venstre møder i dag som tidligere med god vilje til samarbejde, men jeg må understrege, at det forløbne års begivenheder tillige har gjort os tvivlende, stærkt tvivlende, over for regeringens muligheder for at leve op til det mål af gensidig tillid, der er så ubetinget nødvendigt for et konstruktivt samarbejde ikke mindst i en periode, der så malende blev skildret af det ærede medlem hr. K. B. Andersen.

Lad mig derfor i denne forbindelse på ny minde om, at den økonomiske udvikling i den forløbne del af indeværende år i væsentlig grad har været bestemt af den langsigtede økonomiske politik, der udformedes ved forliget i sommeren 1962. Der er ikke for os noget overraskende i, at man nu fra mange sider hører udtrykt alvorlige betænkeligheder omkring de kommende måneders udvikling, hvor den såkaldte helhedsløsnings brud med den hidtidige finanspolitiske linje vil begynde at gøre sig gældende. Også i venstre må vi se med alvor på udsigterne for produktionens og beskæftigelsens udvikling, og lad mig så hertil